

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α΄

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΡΙΘ. 3.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Η ΞΗΜΕΡΑ

Τὸ στόλο μὴν ξεχάσετε
καράβια ἄς ἄρμενίδου
Στὰ σκλαβωμένα μας νερά.
σημαῖες ἄς κυματίδου

Στῆς Μεσογείου τὰ πέ' αγα'
τὸ κύμα, ἐδῶ, νὰ ψάλλῃ
Πῶς ἡ Ἑλλάδα ἀθάνατη
θα μείνῃ καὶ μεγάλη.

(Διὰ τὴν «Νέαν Ζωὴν»)

Σπ. Ματσούκας.

*
*

ΤΗΝ ὡραίαν εἰκόνα τῶν Ἀθηνῶν παισιώνου
καὶ θελκτικὰ ἔξοχαί της, μεταξύ τῶν ὁποίων τὴν
πρώτην θέσιν κατέχουν ἡ Κηφισσιὰ καὶ τὰ Φάληρα.
Ἡ Κηφισσιὰ ἀπέχει περίπου μίαν ὥραν σιδηρο-
δρομικῶς τῶν Ἀθηνῶν.

Κατάφυτος, μετὰ τὸ μαγευτικὸν ἄλσος της Στροφιλι,
μετὰ τοὺς βαθυσκοινοὺς πλατάνους της, μετὰ τὴν βαλασάμω-
νουσαν εὐωδίαν τοῦ ἀνθοστολιστοῦ πάρκου της, ἡ
μυρωμένη Κηφισσιὰ, ἡ πατρίς τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου,
ἡ προσφιλεῖς διαμονὴ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, εἶναι
ἐπίγειος παράδεισος μέσα εἰς τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος
ἀντλεῖ νέαν ζωὴν.

Τὸ Παλαιὸν καὶ τὸ Νέον Φάληρον διεκδικοῦν τὰ
πρωτεῖα ὡς παραθαλάσσια ἀναψυκτικὰ κέντρα. Εἰς
τὸ πρῶτον συχνάζουν ἰδίᾳ οἱ ἀγαπῶντες τὴν φύσιν
αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐν ἕλῃ της τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ,
ὅσοι αἰσθάνονται ἰδιαίτερον τέρψιν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ
κύματος τὴν στιγμὴν ποῦ θραύεται ἐπάνω εἰς τοὺς
βράχους.

Ὅλως τοῦναντίον συμβαίνει εἰς τὸ δεύτερον. Ἐκεῖ
ἡ μόνωσις ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς ἀενάου κινήσεως, ἡ
ρέμβη χάνεται μέσῃ εἰς τὴν εὐγλωττίαν τῶσων στο-
μύλων περιπατητῶν, ἡ ζωὴ ἐν ἐνὶ λόγῳ διαδέχεται
τὴν νάρκην καὶ τῇ ἀληθείᾳ προτιμητέα εἶναι ἡ ζωὴ.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶναι ἐν εἶδος Ἁγίου Στεφάνου,
ἀσυγκρίτως ἕμως ἀνώτερον αὐτοῦ ὑπὸ ἐποψιν οὐ-
ρανοῦ καὶ τοποθεσίας.

Πρὸς Ἀνατολὰς ὑψοῦται ὑπερήφανος ὁ ἰσοτεφῆς
Υμηττὸς συνεχῶς βλέπων μετὰ ἐρωτικὸν ὄμμα τὴν
ἀπέναντι αὐτοῦ δροσόλουστον νύμφην Καστέλλαν,
ἧς ἡ ἐσθὴς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ποικίλλεται
διὰ τῶν ὡραιωτέρων χρωμάτων. Προσθέσατε τώρα
τοὺς ἠλεκτρικοὺς ἡλίους τῆς προκυμαίας καὶ τῆς
ἐξέδρας, τὸ ὡς ὁ ἄερος τοῦ κύματος λευκὸν Ἀκταῖον,
τὴν δροσερὰν αὐρανὸν τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ θὰ λάβητε
ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς γοητείας τῶν Φαληρικῶν νυκτῶν.

Ἄλλὰ τίς θὰ δυνηθῇ νὰ περιγράψῃ τὴν χάριν
καὶ τὰ θέλγητρα ἅτινα προσποκτᾷ τὸ προσφιλέ-
στατον τοῦτο κέντρον τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν
Ἀθῆνδων τὰς ἡμέρας καθ' ἃς φιλοξενεῖ τὰ θωρη-
κτά μας; Ὁ συνήθως ἥσυχος καὶ γαληνιαῖος ἕρμος
λαμβάνει ἐορτάσιμον ὄψιν διασχιζόμενος ἀπὸ τῶσας
λέμβους καὶ ἀτμακάτους.

Μίαν τοιαύτην ἡμέραν πανηγυρίζοντος Φαλήρου
ἠτύχησα νὰ ἀπολαύσω κ' ἐγώ.

Ἦτο ἡ ἕκτη ἑσπερινὴ ὥρα. Πτερωτὴ βαρκοῦλα ἢ « Ἀρτεμισία » μᾶς ἐδέχθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς, τρεῖς φίλους μου καὶ ἐμέ. Ἀνεπετάσαμεν τὸ ἱστίον καὶ ἡ « Ἀρτεμισία » ἤρchiσε νὰ πλέῃ ὀλοταχῶς πρὸς τὰ θωρηκτὰ μας, ὧν ἡ θεὰ ἐμπνέει ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μουσικὴν ἀγαλλίασιν. Ἡ Κυανόλευκος κινεῖται ἑλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιδρόμου. Δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν νὰ φθάσωμεν. Ἐπὶ τέλους πλησιάζομεν. Πλέομεν περίξ τῆς « Ὑδρας » καὶ τῶν « Σπετσῶν » καὶ προσεγγίζομεν τὴν ναυαρχίδα τὰ « Ψαρά » ὅπως τὴν ἐπισκεφθῶμεν. Ἀστραπιαίως ἀνερχόμεθα τὴν κλίμακα καὶ εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Χαιρετοῦμεν ἕνα ὑπαξιωματικὸν ἔστις ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμὸν μὲ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μᾶς λέγει.

— Θὰ ἦλθατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ « Ψαρά » ὄριστε.

Ἦκολοθῆσαμεν τὸν εὐγενῆ ὑπαξιωματικὸν, ἔστις ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου, μᾶς ἔδωκε λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις σχετικὰς μὲ τὰ διάφορα μηχανήματα, μᾶς ἔδειξε τὸν χειρισμὸν τῶν τηλεβόλων, τὰ ὅποια περιμένουν τὴν στιγμήν νὰ ἀντηχῆσιν καὶ νὰ κηρύξουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπεσκέφθημεν τὸ ὄπλοστάσιον, τὸ πρόχειρον νοσοκομεῖον, μετὰ συγκινήσεως δὲ εἶδον καὶ κανδήλαν ἀνημμένην πρὸ τῆς εἰκόνας Ἀγίου ὅπως ὑπενθυμίζῃ εἰς τοὺς γενναίους ναῦτας μᾶς ὅτι ἐμψυχούμενοι ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως οἱ πρόγονοὶ τῶν μετέβαλλον εἰς πυροτεχνήματα τοὺς Τουρκεῖς κολοσσούς.

Ἀνήλθομεν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλοίου καὶ ἠδυνήθημεν νὰ θαυμάσωμεν ὅλην τὴν γραφικότητα τοῦ πέριξ τοπείου. Ἦθελον νὰ ἀντιγράψω ζωγραφῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἵνα μὲνη αἰωνίως ἐκεῖ κεχαραγμένη, καὶ μοι ἐνθυμίζῃ ἔταν εὐρισκομαι μακρὰν τῆς λατρευτῆς Ἑλλάδος τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς, ἃς διήλθον ἐπὶ τῶν « Ψαρῶν » περιστοιχιζόμενος ἀπὸ Ἑλλήνας ναύτας καὶ Ἑλληνικὰ τηλεβόλα...

Ἀφῆνης ἀκούεται ὁ ἦχος σάλπιγγος. Ὁ ὑπαξιωματικὸς μᾶς λέγει ὅτι εἶναι ἡ στιγμή καθ' ἣν θὰ καταβιβάσθῃ ἡ Σημαία ἐκ τοῦ ἐπιδρόμου καὶ προσκαλεῖται ἡ μουσικὴ νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Κατήλθομεν ταχέως εἰς τὴν πρύμνην.

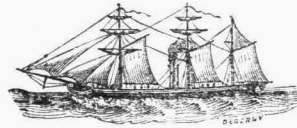
« Μᾶρς, κλίνατε ἐπὶ δεξιᾷ ».

Παρατάσσεται ἡ φρουρά. Μετ' αὐτὴν ἡ μουσικὴ. Ἐκεῖ πληθὸν ἱστάμην καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν φίλων μου παρακολουθῶν τὴν ὥραν αὐτὴν σκηνῆν. Πάντες σιγῶσι. Αἶφνης δίδεται τὸ σύνθημα. Ἡ Σημαία καταβιάζεται. Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει ἐθουσιῶδες ἐμβατήριον. Ἡ φρουρὰ χαιρετᾷ παρουσιάζουσα ὅπλα. Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται χαιρετοῦν στρατιωτικῶς. Ρίγος ἐνθουσιασμοῦ διατρέχει τὸ σῶμά μου. Συγκεκινημένος ἀποκαλύπτομαι καὶ χαιρετῶ τὴν Σημαίαν. Πᾶς ἦχος τῆς μουσικῆς ἦτο δι' ἐμὲ μία χρυσὴ ἐλπίς διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος μου ὧ ἀπερίγραπτοι καὶ ἀσύλληπτοι στιγμαί! Ἡ Σημαία καταβιάσθη. Μετὰ

μεγάλῃς εὐλαθείας τὴν διπλῶνον οἱ ναῦται. Τὴν βλέπω μὲ ἀγάπην καὶ θέλω νὰ τρέξω νὰ τὴν φιλήσω, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, αὐτὴν ἢ ὅποια εἶναι ἀξία ὄλων τῶν τιμῶν ποῦ τῆς ἀπονέμουσι, αὐτὴν ἢ ὅποια ἐξηλθεν ἀγνὴ καὶ ὠραία μέσα ἀπὸ τὸ ἅγιον αἶμα τῶν προγόνων μας καὶ ἐστήθη ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖα ποῦ ἐγκλείουν τοὺς ἱερωτέρους μας πόθους διὰ νὰ κυματίζῃ ὑπερήφανος καὶ νὰ φέρῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς ζῶντας μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος τὸν μητρικὸν τῆς ἀσπασμὸν.

Τιμὴ εἰς τὴν Σημαίαν μας.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανθρίτου

ΗΛΙΑ ΔΙΠ

Πρώην Καθηγητοῦ τῆς Ἀραβικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν τῷ Ἀδερφοφίῳ Γυμνασίῳ.

(Συνέχεια)

Αἱ ᾠδαὶ συνίστανται ἐν τῇ Ἀραβικῇ, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ποιήσει, ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ προοιμίου, τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἐπιλόγου· καίτοι οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ δὲν προσηλοῦντο εἰς τὴν τεχνικὴν αὐτὴν διαίρεσιν, πολλάκις ἀνευ προοιμίου εἰσβάλλοντες εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τελευτῶντες ἀνευ ἐπιλόγου. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως, οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς ἀκολουθοῦσι τὴν διαίρεσιν αὐτὴν, μάλιστα δὲ περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὸ ἀπὸ Πηγᾶσου προοιμιάζεσθαι. Τὰς δὲ ᾠδὰς αὐτῶν, ὡς λαμπρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας οἰκοδομούμενοι φροντίζουσιν, ὅπως τὰ πρόθυρα αὐτῶν ᾦσιν, ὡς οἶόν τε εὐτεῖχη καὶ ἑδραία, ὡς ἀπὸ χρυσῶν κίωνων τῶν προοιμίων ἀρχόμενοι, καὶ δι' αὐτῶν καθιστάντες τὰ πρόσωπα τῶν ᾠδῶν αὐτῶν εὐπρεπῆ καὶ τηλαυγῆ. (2)

(2) Παράβλ. Πινδάρου ᾠδὴν Ἀγησίε Σαρακουσίῳ, ἐνθα προοιμιάζομενος λέγει :

« Χρυσᾶς ὑποστάσαντες εὐτυχεῖ προθύρῳ θαλάμου »

« Κίονας, ὡς ὅτε θαπτὸν μέγαρον »,

« Πάξομεν, Ἀρχομένους δ' ἔργου πρόσωπον ».

« Χρῆ θέμεν τηλαυγῆς ». (Ὁλ. στ', 1—5)